

nud, oh auh! herra, kuidas teie ial arro
saaksite sest rõmust, mis tundsin siis, kui
omma kaddund nahk kotta, ni täis kui olli
olnud, seält jälle leidsin. Selle arwamatta
rõmo ja õnne pärast, mis nüüd tundsin,
nähti se rahhakat kahhemõrra ni raske,
kui enne olli olnud, ja sure õiskamisega
kissendasin: Oh Jummal, Jummal! kuis
ial ollen sinno helde armo wäärt! Sago
sind tubhat ja tubhat ja tubhat korda tän-
natud! — Rahha pärast ei sünni küll
mitte ülle wägga suurt rõmo tunda, nenda
kui kirrifo õppetaja weel hiljaste omma
jutlusse sees meid maenitses; agga eks meie
ei olle ikka nõdrad lomad, ja seks pean
küll tunnistama, et need kallid jutlusse san-
nad sel korral ei tulnud ei polegi minno
mele, waid et ei olnud muud mõttid
minno süddames, kui ikka ueste Jumma-
lat tänada se leitud rahha eest. — „Siis
kallasid wissiste kõhhe tee peäl taggasi,“
ütles moisa herra, „et saaksid omma uut

küübarat kätte! — Ei, aus herra; ha-
katusses noudsin küll ka seddasammas;
agga pärast sain selle mõtte peäle, et sed-
da ei olnud ehk mitte nenda Jummal-
tahtmist mõda; waid sest et olin sedda
rahha korral kaddund, pididi ehk minnule
täheks sama, sedda rahha ühhe tarwi-
susema asja pärast hoida. Eks wanna
küübarat sünniks weel suggogi naese lāb-
bi parrandada. Misuggused mõtted jäid
minno seltsimehheks senni kui koio sain.
Seäl wõttis teine suur rõõm mind wästo,
olgo ka, et ei keddagi minno ommadest
ei tulnud, sedda uut rõmo minnule kulu-
tamatta. Tubba olli üsna tühhi kui
sisse astusin. Keif, naene ja lapsed, su-
remad ja pissamad, ka se keige wätim,
kes alles emma süles, puhhas ollid reie-
alluses se ainsa lehma ümber korjatud,
mis ennamiste meid toidab, ja mis kolmest
nädalast sadik ni haige olli olnud, et iggal
hommikul kartsime, tedda surnuks ette